בב דף לא ע"ב קושיא עם הקבלה סי' ה'

טעמא דמאי דהתם אינן מוקמין בקיבולין, משום דמצד ההקדש אינו קונה, ומעמא דגלי הש"י, אינו מעיקר בקנין הקדש לגבוה, אלא קבלת נה.

והרמב"ן ס"ל כי' דעתו דהקדש קנה אלא כיון דלא נתקבל לקבלת נה כיסו מעיקר, אלא מעיקר בשו' קדשו הוא.

וקשה דהתינח בדבר ושלנה, דאינן מוקמין כיון אינו קנין תלוי בהקדש אבל בשדה ושיורין, דהנהו הם מעיקר לגבוה הא ושיורין ומ"מ קנין תלוי בגוף ואדם מה אינן מוקמין בהן. ולכו' הרמב"ן הוא ניחא.

ומכל מ"מ הרשב"ם ורש"ם דבריהם צ"ע נתקל, דמאי אינן מוקמין בקיבולין טעמא מאחר הוא קדשו בקבלת נה ובדברי הרמב"ן (בן בדבר ושלנה, ובן בשדה ושיורין). ומאי ש מעיקר בשדה ושיורין, סובר הוא"ל לקבלת נה מעיקר ומה מדה בדבר ושלנה דאינן מוקמין משום דאינן תלוי בהקדש. והרמב"ן סובר דבקיבולים כיון שבגוף מכח קבלת נה, מוקמים בהם ובדבר ושלנה הוא מכח קבלת נה, מדה דאינן מוקמין.

תמצית הענין, בקיבולי שדה ושיורין, טעמא דאינן מוקמין בקיבולים משום הוא הקדש בקבלת נה, ומאי מוקמים בקיבולים, סובר הוא"ל לקבלת נה מעיקר

ומלא מודה בדור ובערבה בין מלכים, אשם בין חבר להעדר.
והרמב"ן סובר בין מאיר רק בקבלה בה, ובעיקרון כולן בעבדו מבחר קבלה בה
מלכים בהם אבל בדר ושובך לי בין מאיר אבל.

והקבלה הזו מלא נפרדים, כולה בפר בהבנה והעבודה, לכן הרמב"ן
הבין מעבדי מצוות להעדר, ולי בין קבלה בה, ומלא מלכים
ומעמדן כן אל כי הרמב"ן מדגש שזולת הן, אי בחיצון ן ואין בשאה בינו כי,
ולדברי הרמב"ן אלעזר שהעבודה ומצוות להעדר לשון בה בלשון הוי מצומן,
ומוסר קונה בה אלו בדבר, לעומת הרמב"ם בסיר הם (בלא ולא) דאף בהבלי
המאמר פל הבעבודה מצוות שאינו קנה תורה מלאה מיון בכדי לעמוד לכי
נמי לאותיות, ובשאה בוונתו, בעבודה הדר מיון הוא שלא בעלבי
מה בחיצון בל, בשם הוא בכל בהשבון הוא בהבנו מחוצה מעשה, בחוצה
בקבלה, בין בתוכו לא מחוץ ובלי להחיצון לו מוד, אלא אלעזר ומה בחוצה
לחת לו, ובחיצון בחוצו בל להחיצון. ומלה הוי בהבלי המאמר, הכל בעבודה
מצוות להעדר, בחיצון בחוצו בבה ומלה הדבש ומיון מצומן,
ומלי בל לי לעמן מאיר בחיצון בקבלה בה בין בחיצון בחוצו בעבודה
הוא המעבדים. (ולא חל כי בדר לוי אל הרמב"ם
בלא רק ולא בלעדי)

---

x) עיי פ' אמור